

дини съ оръжието и другитѣ си потрѣби къмъ външнитѣ врагове), младежитѣ почнаха да се зачекатъ съ тие чужденци войници и да ги замѣрятъ съ камъни; тѣ отговориха съ гърмежъ; френската гвардия дойде да защити парижанетѣ; единъ отъ гвардейцитѣ падна убитъ; другаритѣ му почнаха да си отмъщаватъ за него. Въ Тюилери драгунитѣ на принцъ Ламбеска нападнаха тълпата и я пръснаха. Принцъ Ламбескъ бѣ австриецъ и роднина на царицата; това даде новъ поводъ за възбуждане. Посрѣдъ таквазъ блъсканица, избирателитѣ се упѣтиха за градския домъ; тѣ образуваха единъ *времененъ комитетъ*, прототипъ на извѣстната *Парижеска коммуна*, слѣдъ това образуваха милиция, състояща отъ 48,000 граждани, на които за отличие дадоха кокарда съ цвѣтоветѣ на града — синьо и червено. Това бѣ ядката на народната гвардия; войници отъ френската гвардия ѝ станаха инструктори. Народа спрѣ единъ подвозъ съ брашно, прѣдначено за Марсово-поле дѣто бѣха разположени три полка; той хвана една лодка пълна съ барутъ за Версаль. Но нѣмаше пушки. Г-нъ де-Флесель, кмета, се мъчеше да излѣже тие които искаха отъ него оръжие, като ги пращаше да дирятъ несществующи складове; всяка несполука увеличаваше незадоволството.

Слуховетѣ които се прѣскаха не бѣхж отъ естество да ги успокожтъ: увѣряваха, че прѣзъ нощъ отъ 14 на 15, по първитѣ депутати и много избиратели щѣли да бжджтъ арестувани, че краля щѣлъ да дойде въ Събранието за да го растури, че парижскитѣ бариери ще бжджтъ затворени и че градътъ щѣлъ да бжде изложенъ на топовенъ огънь отъ батареитѣ на Монмартръ. Отъ нѣколко дена вече биле виждали да внасятъ военни припаси въ Бастилия и комендантината на тая знаменита държавна тъмница, г-нъ де-Лоне поправялъ спущающитѣ се мостове, пробивалъ нови бойници и нареждалъ тогѣве по окната (атбразури). Бѣха сапикасали тѣй сщщо че